Бідніюче небо осіннє
І крики останніх гусей,
Але не засмучуйся нині,
Спокійно дивися на все.

Як нянька дитя неслухняне,
Хай вітер ляка деревце.
Порядок творіння оманний,
Як казка з щасливим кінцем.

Ти завтра проснешся від сплячки,
Зимову побачивши гладь
І ліс, і стару водокачку,
Як вкопаний, будеш стоять.

І знову сніжинки як мухи,
І відблиски льоду скляні,
І труби, і ліс капловухий
Увесь в маскараднім вбранні.

І поглядами росомахи
Уже леденіючий світ,
До брів натягнувши папаху,
Лякливо позиркує з віт.

Простуєш ти кроком непевним
У царство, де стільки чудес:
Склепистий із інею терем,
На дверях решітчастий тес.

Прикрила із снігу завіска
Якоїсь сторожки стіну,
Дорогу, і край переліска,
І далі — нову гущину.

Окреслене дереворитом
Затишшя, здається мені,
Так схоже на чотиривірш той
Про сплячу царівну в труні.

І мертвому білому світу
Я вдячний за те, що він є.
Спочатку такий непривітний,
Він більше, ніж просять, дає.

1941